ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **S. B.,** zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Policie ČR - Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2021, č. j. 20 A 58/2021 - 23,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2021, č. j. 20 A 58/2021 - 23, **se ruší.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2021, č. j. CPR-20049-2/ČJ-2021-930310-V241, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2021, č. j. CPR-20049-2/ČJ-2021-930310-V241. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 16. 6. 2021, č. j. KRPA-153417-18/ČJ-2021-000022-SV, jímž bylo stěžovateli dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu není umožněn vstup na území členských států Evropské unie, v délce trvání jednoho roku.

[2] Během policejní kontroly v souvislosti se spácháním dopravního přestupku dne 15. 6. 2021 stěžovatel předložil nejprve doklad PKP (HUN) č. 000816017; lustrací v dostupných policejních evidencích bylo zjištěno, že doklad prochází evidencí SIS2 – veden jako hledaný, který je třeba zajistit; pátrání po dokladu bylo vyhlášeno dne 11. 6. 2021, dožadující zemí je Maďarsko; poté předložil biometrický cestovní doklad č. FH355149 vydaný Ukrajinou, na základě kterého byl ztotožněn, ve kterém nebylo vyznačeno žádné platné oprávnění k pobytu. Pro podezření z neoprávněného pobytu byl tudíž stěžovatel podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky zajištěn. Z cestovního dokladu stěžovatele vyplynulo, že jako poslední přechodové razítko je v něm vyznačeno výstupní razítko ze dne 13. 11. 2020, avšak není v něm již vyznačeno žádné pozdější vstupní přechodové razítko.

[3] Dne 16. června 2021 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění stěžovatele. Ten do protokolu o výslechu uvedl, že naposledy vstoupil na území schengenského prostoru v březnu 2021 a do České republiky přicestoval dne 14. 6. 2021 z Maďarska za účelem návštěvy kamaráda; svůj vstup na území schengenského prostoru ani na území České republiky není schopen žádným způsobem prokázat. Doplnil k tomu, že v Maďarsku bydlel nedaleko Budapešti na adrese, kterou si nepamatuje, s tím, že si zde nepřebíral poštu; v České republice přespal v Praze u kamaráda. Ke svým osobním a rodinným poměrům uvedl, že je ženatý a má dvě děti, manželka s dětmi je na Ukrajině a on je s nimi v kontaktu. V České republice nemá žádné vazby ani aktivity, nepracuje zde, peníze na pobyt má z Maďarska; veškeré blízké osoby má v zemi původu. V případě svého vyhoštění se má kam vrátit a jeho případné vycestování nezasáhne do rodinného ani soukromého života žádné osoby na území České republiky; ve vycestování mu nic nebrání a vycestuje dobrovolně.

[4] V žalobě stěžovatel vytýkal správním orgánům, že důkladně zjistily skutečnosti svědčící v neprospěch stěžovatele, ale nezjišťovaly skutečnosti svědčící v jeho prospěch v souladu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Správní rozhodnutí neobsahují odůvodnění, proč je vyloučena oprávněnost pobytu stěžovatele na bezvízový styk po ukončení jeho pobytu v Maďarsku; zároveň neobsahují určení doby, po kterou byl oprávněn pobývat v Maďarsku, pročež jsou stižena nepřezkoumatelností. Současně dle stěžovatele v době zahájení správního řízení o jeho vyhoštění pobýval na území EU oprávněně, a pokud nikoli, měly správní orgány určit, od kdy tento protiprávní stav nastal, a nespokojit se se zjednodušeným odkazem na to, že stěžovatel neprokázal vstup na území schengenského prostoru, když ten navíc prokázal výstupním razítkem ve svém pase, že k tomu došlo po 13. 11. 2021; důkazní břemeno přitom leží na správních orgánech, které jej neunesly. Dále stěžovatel namítal nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění co do stanovené doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, když správní orgány nezohlednily stěžovatelovu bezúhonnost a jinak řádně vedený život, ani dobu vzniku protiprávního stavu. Správní orgány se také nevypořádaly s možnými důsledky vyhoštění pro budoucí život stěžovatele, správní

vyhoštění dle stěžovatele nelze stavět pouze na tom, že má stěžovatel v zemi svého původu dostatečné zázemí.

[5] **Městský soud** žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že v případě stěžovatele došlo k naplnění všech zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, pročež správní orgány postupovaly správně, když dospěly ke stejnému závěru. Stěžovatel v době, kdy byl kontrolován policejní hlídkou, neprokázal, že na území států EU pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum, když maďarské povolení k pobytu, kterým se původně vykázal, bylo neplatné (to bylo potvrzeno zprávou maďarské policie ze dne 15. 6. 2021), a žádným jiným povolením k pobytu nedisponoval, což vyplývá i z předloženého cestovního dokladu, v němž není vyznačeno ani vstupní přechodové razítko do schengenského prostoru, které by následovalo po datu posledního vycestování stěžovatele ze schengenského prostoru, tj. po datu 13. 11. 2020. Neschopnost prokázat vstup do schengenského prostoru na území České republiky pak stěžovatel přiznal sám i v rámci výslechu.

[6] K námitkám stěžovatele městský soud uvedl, že stěžovatel nebyl vyhoštěn z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území České republiky či na území smluvních států, nýbrž pro neschopnost prokázat, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. K naplnění této skutkové podstaty není nutno prokazovat neoprávněný pobyt na území smluvních států, natož pak vymezovat jeho přesný časový rámec; postačí zjistit, že stěžovatel nedisponuje platným vízem či krátkodobým vízem a že současně není schopen prokázat pobyt dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. To se správním orgánům podařilo prokázat; stěžovatel nemá z blíže nezjištěného důvodu vyznačeno v cestovním dokladu vstupní přechodové razítko do schengenského prostoru, které by časově následovalo po dni vyznačení posledního výstupního přechodového razítka ze dne 13. 11. 2020, což znemožňuje posouzení toho, zda na území České republiky pobýval v době, kdy byl kontrolován, oprávněně či nikoli.

[7] Co se týče stanovené doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, městskému soudu se nejeví jako nepřiměřená. Správní orgán prvního stupně nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, stěžovateli stanovil délku správního vyhoštění v trvání jednoho roku, tj. ve třetině zákonem stanovené sazby (nikoli v její polovině, jak namítal stěžovatel), což žalovaný na str. 5 svého rozhodnutí také řádně a přezkoumatelně odůvodnil; zabýval se dostatečně i přiměřeností dopadů jeho rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele (na str. 3 a 4), přičemž nelze stěžovateli přisvědčit, že by tato úvaha stála pouze na tom, že stěžovatel má v zemi původu zázemí. Pokud jde o namítané nesprávné vymezení doby neoprávněného pobytu a pochybnosti stěžovatele o řádném doručení „zmiňovaného sdělení," k čemuž se chtěl vyjádřit v rámci jednání, městský soud konstatoval, že během jednání stěžovatel k tomuto nic neuvedl.

[8] **V kasační stížnosti** stěžovatel tvrdí, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci, nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a nešetřily oprávněné zájmy stěžovatele v řízení z moci úřední, v němž mu byla uložena povinnost;

městský soud pak své rozhodnutí neodůvodnil přesvědčivě. Stěžovatel odůvodnění rozsudku považuje za věcně nesprávné, nezákonné a formalistické; uvádí, že pobyt v Maďarsku byl zrušen dne 11. 6. 2021, tudíž minimálně do tohoto data stěžovatel pobýval v EU oprávněně, přičemž po ukončení pobytu je možnost zde pobývat v režimu bezvízového styku ještě dalších 90 dní. Stěžovatel na území schengenského prostoru vstoupil naposledy v březnu 2021, tj. ještě za platnosti jeho maďarského pobytu, a po jeho zrušení mu automaticky nastoupilo období bezvízového styku; v den kontroly 15. 6. 2021 tedy na území pobýval zcela legálně. Dle stěžovatele rozhodnutí správních orgánů obou stupňů neobsahují dostatečné odůvodnění toho, proč vyloučily oprávněnost pobytu stěžovatele v České republice ke dni 16. 6. 2021, kdy bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění. Správní orgány rovněž nezjistily počátek platnosti maďarského pobytu stěžovatele; rozhodnutí správních orgánů jsou proto nedůvodná a nepřezkoumatelná. Skutková tvrzení soudu i správních orgánů jsou dle stěžovatele v rozporu s obsahem správního spisu, jenž dle stěžovatele prokazuje neexistenci vytýkaného jednání, a jejich právní posouzení je nesprávné. Stěžovatel popírá závěr soudu, dle něhož správní orgán nemohl přistoupit ke smírnému řešení věci a umožnit stěžovateli dobrovolné opuštění republiky v situaci, kdy se stěžovatel na území EU prokazatelně pohyboval legálně a uložení správního vyhoštění není obligatorní, správní orgán jej nemusí uložit, pokud by jím bylo zasaženo do soukromého života cizince, což v případě stěžovatele jednoznačně nastalo. Stěžovatel taktéž namítá, že délka jeho správního vyhoštění nebyla přezkoumatelně odůvodněna; její zdůvodnění jednáním stěžovatele není dostatečné, když pobýval na území České republiky oprávněně. Městský soud tento postup správních orgánů nijak nevysvětlil, nezabýval se konkrétními okolnostmi a délku uloženého vyhoštění zkoumal jen potud, aby bylo zjevné, že byla uložena přiměřeně. Sám městský soud tak dle stěžovatele vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností a nedostatečně vypořádal žalobní námitky, což mohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí a učinilo jej nepřezkoumatelným.

[9] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje zamítnutí kasační stížnosti s tím, že setrvává na závěrech uvedených ve svém rozhodnutí, správní řízení bylo dle jeho názoru vedeno v souladu se zákonem a skutková podstata má oporu ve správním spisu. Ztotožňuje se přitom s rozsudkem městského soudu a odkazuje na své vyjádření k žalobě a obsah správního spisu.

[10] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných, současně přihlížel k tomu, zda rozsudek městského soudu netrpí vadami, k nimž by byl Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud především připomíná, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí městského soudu ve správním soudnictví. Důvody kasační stížnosti se vztahují nikoli k napadenému správnímu rozhodnutí, ale k rozhodnutí soudu. Stěžovatel však z převážné části pouze přeformulovává své žalobní námitky směřující ke správnímu rozhodnutí, s nimiž se již

v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně vypořádal městský soud; nelze přitom pominout, že stěžovatel podal pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil, ponechal tedy odvolacímu orgánu napadené rozhodnutí k obecnému přezkumu z hlediska jeho zákonnosti. Smyslem řízení před kasačním soudem však není další přezkoumávání správního řízení (již ve třetím stupni).

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje stran meritorního posouzení věci, že neshledal napadený rozsudek městského soudu ani nezákonný ani nepřezkoumatelný; při posouzení věci vycházel městský soud z obsahu správního spisu, s nímž nejsou závěry městského soudu v rozporu. Správní orgán dostatečně zjistil skutkový stav, a ačkoli stěžovatel tvrdí opak, důkazní břemeno k prokázání oprávněnosti pobytu dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců v daném případě neleželo na správních orgánech, ale na něm.

[14] Nevyšší správní soud konstatuje, že městský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že stěžovatel naplnil podmínky § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území České republiky, aniž by byl schopen doložit oprávněnost tohoto pobytu. Dle názoru Nejvyššího správního soudu byl v tomto směru naprosto dostatečně zjištěn a správně posouzen i skutkový stav, neboť ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že stěžovatel pobýval na území České republiky v době, kdy jeho maďarský pobyt již neplatil, a stěžovatel současně nebyl schopen nijak doložit, jakým způsobem a kdy vstoupil do schengenského prostoru. Stěžovatel si měl být vědom toho, že jeho pobyt již neplatí, a zároveň ve výslechu výslovně uvedl, že nemá svůj vstup na toto území jak doložit. Neznalost zákona, konkrétně povinnosti doložit vstup dle uvedeného ustanovení, stěžovatele neomlouvá, a proto musí nést negativní důsledky svého protiprávního jednání.

[15] Stěžovatel se rovněž mýlí, má-li za to, že bylo povinností správních orgánů, potažmo městského soudu ex offo zjišťovat další konkrétní skutečnosti, které měly mít vliv na posouzení přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění. Je *a priori* povinností stěžovatele rozhodné skutečnosti uvést a tvrdit, teprve poté je povinností správního orgánu se jimi důkladně zabývat, popř. i *ex offo* zjišťovat další skutečnosti, jimiž tvrzené skutečnosti ověří, popř. vyvrátí. Stěžovatel však nic konkrétního neuvedl ani v kasační stížnosti, omezil se pouze na tvrzení, že městský soud věc posoudil cíleně tím způsobem, aby z něj vyplynul závěr o přiměřenosti délky vyhoštění. Toto tvrzení však stěžovatel ničím nepodložil ani nekonkretizoval; navíc stěžovatel nikdy dříve netvrdil žádné další podstatné skutečnosti, které by stály proti závěrům městského soudu. Stěžovatel ve správním řízení uváděl, že v České republice nemá žádné příbuzné či blízké osoby, závazky či vazby, je ženatý a má dvě děti, manželka s dětmi je na Ukrajině, v České republice nemá ekonomické, společenské ani kulturní vazby, pouze zde byl za kamarádem, a není mu známa žádná překážka, která by bránila jeho návratu na Ukrajinu, pročež dobrovolně odcestuje.

[16] Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek městského soudu byl vydán na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, v souladu se zákonem, městský soud nikterak nevybočil ani z konstantní judikatury.

[17] Nejvyšší správní soud přes výše uvedené, byť neshledal kasační námitky důvodné, však nemůže pominout zásadní změnu poměrů v zemi, kam bylo stěžovateli uloženo vycestovat, a judikaturu, z níž vyplývá, že nucený návrat cizince by v současné situaci na Ukrajině mohl být v rozporu se zásadou *non-refoulement.* Byť v době rozhodování žalovaného byla situace v Zakarpatské oblasti, odkud stěžovatel pochází, klidná, přičemž ani v době rozhodování městského soudu nebyly známy indicie nasvědčující zásadnímu vyhrocení situace do stávajícího válečného konfliktu na celé Ukrajině, nelze přehlížet, že to již zdaleka neplatí.

[18] Nejvyšší správní soud se otázkou, zda a za jakých okolností je třeba v soudním řízení správním zohlednit válku na Ukrajině, opakovaně zabýval, byť se tyto případy týkaly především věcí mezinárodní ochrany, ovšem za shodné procesní situace, kdy k vypuknutí tohoto ozbrojeného konfliktu (dne 24. 2. 2022) došlo až v řízení před Nejvyšším správním soudem, tedy po vydání kasační stížností napadeného rozhodnutí městského soudu. V prvním z těchto případů, v rozsudku ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021 – 31, přitom Nejvyšší správní soud konstatoval:

„[11] Základním pravidlem rozhodování správních soudů je přezkum rozhodnutí správního orgánu na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Citované pravidlo odráží přezkumný charakter správního soudnictví. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) správní soudy posuzují to, zda správní orgán na základě skutečností, v té době existujících a řádně a v potřebném rozsahu zjištěných, a na základě právního stavu platného v době jeho rozhodování rozhodl po právu. Rozhodování soudu není dalším stupněm správního řízení.
[12] Z tohoto obecného pravidla však existují výjimky, vyžadované ústavním pořádkem, mezinárodním právem či právem EU, a t o i v situaci pozdějších změn skutkového stavu. K prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. však soudy přistupují s obezřetností (srov. k tomu obecně rozsudek ze dne 9. 9. 2020, čj. 6 Afs 176/2019-31, body 20 až 24).
[13] Jedna z těchto výjimek plyne z práva EU, konkrétně ze směrnice 2013/32/EU (tzv. procedurální směrnice). Podle čl. 43 [6] odst. 3 směrnice platí, že členské státy zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně. Tento požadavek práva EU je tedy přímo použitelný na řízení před krajským soudem, nestanoví však povinnost zajistit stejný procesní komfort též pro řízení před NSS [srov. k tomu např. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, čj. 10 Azs 194/2015-32, body 22 až 24, nález ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16 (N 66/81 SbNU 153), body 24 až 35, případně rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2021, čj. 1 Azs 292/2021-51, body 28 až 30].

[14] Další výjimky plynou z práva na život a ochranu zdraví člověka, chráněných ústavou i mezinárodním právem (např. v čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Rozšířený senát k tomu již před jedenácti lety poznamenal, že soud nemůže přehlédnout (bez ohledu na obsah žaloby či kasační stížnosti), pokud by byly dány důvody k ochraně žalobce před hrozící vážnou újmou v zemi původu, které žalovaný nezohlednil za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádné další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta. Pokud má tedy například soud k dispozici poznatky o tom, že žadateli je nezbytné poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by bylo narušením zásady non-refoulement a

ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení, rozhodnutí žalovaného zruší, aniž by taková skutečnost musela být vůbec výslovně namítána (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS, bod 23).“

[19] Nejvyšší správní soud nutnost reflektovat nově vzniklou situaci a změnu poměrů na Ukrajině potvrdil rovněž např. v rozhodnutích ze dne 25. 3. 2022, č. j. 8 Azs 336/2021 – 33, ze dne 24. 3. 2022, č. j. 1 Azs 36/2022 – 31, ze dne 31. 3. 2022, č. j. 9 Azs 13/2022 - 32, ze dne 8. 4. 2022, č. j. 5 Azs 86/2021 -33, ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022 - 24, či ze dne 7. 4. 2022, č. j. 8 Azs 55/2022 – 25, etc). Závěry vyplývající z citovaného rozsudku sp. zn. 10 Azs 537/2021 a na něj navazující judikatury lze *mutatis mutandis* uplatnit i ve věcech soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění, jelikož právě v těchto případech je klíčové, aby byla dodržena zásada *non-refoulement*. Dopadají přitom i na situace, kdy k zásadní změně situace na Ukrajině došlo v řízení před krajským soudem či Nejvyšším správním soudem. Ve věcech mezinárodní ochrany nemůže být o postupu krajského soudu prolamujícím pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. sporu, neboť imperativ posouzení věci *ex nunc*, tedy podle skutkového stavu ke dni rozhodování soudu, explicitně vyplývá pro soud I. stupně z přímo účinného čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. V řízeních ve věcech správního vyhoštění, obdobně jako v řízeních ve věcech mezinárodní ochrany před Nejvyšším správním soudem, ho lze dovodit právě z požadavku efektivního uplatňování zásady *non-refoulement*.

[20] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vzhledem k bezprecedentní situaci na Ukrajině není namístě odkazovat stěžovatele na možnost navrhnout správním orgánům vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců obdobně, jako soud neshledal ve výše zmiňovaných věcech mezinárodní ochrany jako adekvátní řešení odkázat žadatele na možnost podání nové žádosti o mezinárodní ochranu. Takový postup by neposkytoval dostatečné právní záruky, že nedojde k nucenému vycestování do země původu, a bylo by navíc v rozporu se zásadou hospodárnosti ve smyslu § 6 odst. 2 správního řádu provádět nové řízení a vydávat nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu ve věci, v níž již bylo řízení vedeno a rozhodnutí vydáno, pokud mohou správní orgány (včetně Ministerstva vnitra příslušného pro vydání závazného stanoviska k možnosti vycestování) v tomto probíhajícím řízení znovu posoudit, zda v daném případě existují důvody znemožňující vycestování stěžovatele ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 89/2022 – 24, ze dne 14. 4. 2022).

[21] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že by městský soud, vázán názorem Nejvyššího správního soudu, mohl žalobě pouze vyhovět, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že současně zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[22] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Z tohoto hlediska byl úspěšný stěžovatel; soud nicméně rozhodl tak, že mu náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. nepřiznal. Zvážil přitom, že stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný toliko z důvodu změny bezpečnostní situace na Ukrajině, kterou v době rozhodování nemohli předvídat žalovaný ani městský soud (viz též např. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2022, č. j. 8 Azs 55/2022 - 25, či rozsudek ze dne 24. 3. 2022, č. j. 1 Azs 36/2022 - 31).

Poučení:
Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 3. června 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu